

PROF. DR
WALDEMAR PRIEBE

DOKTOR
HONORIS
CAUSA

Politechniki Białostockiej

**PROF. DR
WALDEMAR PRIEBE**

**DOKTOR
HONORIS
CAUSA**

Politechniki Białostockiej

© Copyright by Politechnika Białostocka
Białystok 2023

Skład: Joanna Zielińska, Politechnika Białostocka

Druk: PPH Remigraf sp. z o.o.

SPIS TREŚCI

SŁOWO WSTĘPNE	6
Dr hab. inż. Marta Kosior-Kazberuk, prof. PB JM Rektor Politechniki Białostockiej	
UZASADNIENIE WNIOSKU W SPRAWIE NADANIA TYTUŁU DOKTORA HONORIS CAUSA	8
Prof. dr hab. Włodzimierz Lewandowski	
ŻYCIORYS I LAUDATIO DOKTORA HONORIS CAUSA	12
Prof. dr hab. Marek Konarzewski	
POTWIERDZENIE RECENZENZI DOKTORATU	18
Prof. dr hab. Robert W. Ciborowski, Rektor UwB	
RECENZENCI DOKTORATU HONOROWEGO	19
Prof. dr hab. Marek Konarzewski	19
Prof. dr hab. n. med. Bogusław Machaliński	24
Prof. dr hab. inż. Tomasz Ruman	26
UCHWAŁY SENATÓW	30
DYPŁOM DOKTORA HONORIS CAUSA	34
OD ZAINTERESOWANIA CHEMIĄ DO LECZENIA PACJENTÓW ONKOLOGICZNYCH INSPIRACJA I ORGANIZACJA WSPÓŁPRACY POLSKO-AMERYKAŃSKIEJ	36
Prof. dr Waldemar Priebe	
ZESPÓŁ ORGANIZACYJNY	43

Dr hab. inż. Marta Kosior-Kazberuk, prof. PB
Rektor Politechniki Białostockiej

SŁOWO WSTĘPNE

Czujemy się wyróżnieni, że do grona wyjątkowych uczonych - Doktorów Honoris Causa Politechniki Białostockiej dołączył prof. dr Waldemar Priebe. Najwyższą godność akademicką, Tytuł Doktora Honoris Causa, otrzymał wybitny naukowiec, autorytet w dziedzinie chemii medycznej, biologii nowotworów, autor ponad 75 patentów, założyciel sześciu firm farmaceutycznych, z których trzy notowane są na giełdzie Nasdaq. Prace prof. dr Waldemara Priebe stanowią kluczowy element w procesie rozwoju wielu leków w fazie przedklinicznej i klinicznej. W laudacji oraz publikacji przygotowanej w związku z uroczystością znajdujemy pełny obraz dokonań prof. dr Waldemara Priebe, które przyczyniły się do rozwoju nowych leków antynowotworowych, ale też inspirowania i promowania współpracy naukowej między Politechniką Białostocką a innymi uczelniami w Polsce i w wymiarze międzynarodowym.

Z propozycją wyróżnienia prof. dr Waldemara Priebe godnością Doktora Honoris Causa Politechniki Białostockiej wystąpił Dziekan Wydziału Budownictwa i Nauk o Środowisku prof. dr hab. inż. Michał Bołtryk, a jego uzasadnienie przygotował prof. dr hab. Włodzimierz Lewandowski. Wieloletnia współpraca Profesora z Wydziałem przyczyniła się istotnie do intensyfikacji badań naukowych, pozyskiwania środków finansowych spoza naszej Uczelni oraz kształcenia studentów i kadr zawodowych. Wiedza i doświadczenie Profesora służą umacnianiu współpracy Uczelni z Instytutem Biotechnologii Przemysłu Rolno-Spożywczego - Państwowym Instytutem Badawczym w obszarach chemii bionieorganicznej, chemii medycznej i farmacji, biotechnologii oraz technologii żywności.

Współpraca z The University of Texas MD Anderson Cancer Center, największym naukowym centrum medycznym na świecie, gdzie pracuje zespół Profesora, jest dla Politechniki Białostockiej niezwykle cenna, przyczyniając się do umiędzynarodowienia badań i integracji kadry naukowej. Współpraca ta jest bardzo istotna nie tylko dla prowadzonego w Uczelni kierunku studiów, jakim jest biotechnologia, ale też budowania pozycji Politechniki Białostockiej na arenie międzynarodowej. Całość działań prof. dr Waldemara Priebe oraz Jego znaczący wkład we wzbogacenie potencjału naukowego Politechniki Białostockiej zasługują na podkreślenie i uhonorowanie.

Serdecznie witam Pana Profesora w gronie społeczności akademickiej Politechniki Białostockiej i gorąco dziękuję za Pańską pracę i zaangażowanie, które wzbogaciły dorobek naukowy naszej Uczelni.

Dr hab. inż. Marta Kosior-Kazberuk, prof. PB
Rektor Politechniki Białostockiej

Prof. dr hab. Włodzimierz Lewandowski
Wydział Budownictwa i Nauk o Środowisku
Politechniki Białostockiej
Promotor

UZASADNIENIE WNIOSKU W SPRAWIE NADANIA TYTUŁU DOKTORA HONORIS CAUSA

Prof. dr Waldemar Priebe jest wybitnym specjalistą w skali świata, zajmującym się m.in. projektowaniem i syntezą nowych leków antynowotworowych. Spośród zaprojektowanych leków pięć nowych związków weszło już do badań klinicznych u pacjentów onkologicznych. Dwa związki, należące do klasy antybiotyków antracyklinowych - Annamycyna i Berubicyna (WP744), są obecnie poddawane badaniom klinicznym u pacjentów z nowotworami mózgu, mięsakami tkanek miękkich i ostrą białaczką szpikową. Badania te prowadzone są w ośrodkach na całym świecie, włącznie z Polską.

Profesor jest autorem ponad 230 publikacji naukowych w prestiżowych czasopismach międzynarodowych z listy JCR oraz ponad 100 patentów. Licencje patentowe zostały udzielone wielu firmom farmaceutycznym oraz były podstawą utworzenia 6 firm biotechnologicznych w USA współzarządzanych przez prof. dr Waldemara Priebe. Indeks Hirscha Profesora wynosi 56.

Prof. dr Waldemar Priebe jest absolwentem Uniwersytetu Warszawskiego (1971 r.). Stopień doktora nauk chemicznych uzyskał w Instytucie Chemii Organicznej PAN. Od 1981 r. pracuje na stałe w USA, początkowo na Wydziale Chemii Uniwersytetu Stanowego w Ohio, a od szeregu lat na Wydziale Leków Eksperymentalnych w Centrum Rakowym im. MD Andersona Uniwersytetu Teksaskiego.

Oprócz stanowiska Profesora w USA, prof. dr Waldemar Priebe posiada także tytuł Profesora w Polsce nadany przez prezydenta Aleksandra Kwaśniewskiego.

Fot. 1. Teksaskie Centrum Medyczne

Największe centrum medyczne na świecie zatrudniające ponad 100 tys. pracowników o rocznym budżecie wynoszącym ok. 100 mld dolarów

Fot. 2. Uroczystość wręczenia Międzynarodowej Nagrody Zaufania „Złoty OTIS 2018” przez Marszałka Senatu RP Stanisława Karczewskiego

Fot. 3. Uroczystość wręczenia nominacji profesorskiej przez Prezydenta Aleksandra Kwaśniewskiego, styczeń 2004

Prof. dr Waldemar Priebe prowadzi także intensywną działalność dydaktyczną i popularyzatorską; m.in. wykształcił i wypromował liczną młodą kadrę naukową oraz wygłosił liczne wykłady, głównie plenarne, na zaproszenie władz uniwersyteckich oraz komitetów organizacyjnych kongresów w najlepszych ośrodkach całego świata.

Mimo intensywnej pracy w Centrum Rakowym im. MD Andersona Uniwersytetu Teksaskiego, w dalszym ciągu utrzymuje ścisłą współpracę z szeregiem ośrodków naukowych w Polsce.

Fot. 4. Waldemar Priebe w Białymstoku

Od lewej: prof. dr Waldemar Priebe z małżonką Teresą Szwarocką-Priebe, prof. W. Lewandowski oraz prof. K. Midura-Nowaczek na spacerze po wykładzie. Ogrody Uniwersytetu Medycznego, Białystok

Prof. dr Waldemar Priebe zainicjował powstanie Instytucji Siostrzanych pomiędzy Centrum Rakowym im. MD Andersona Uniwersytetu Teksaskiego i konsorcjum „Centrum Chemii, Biologii i Medycyny Translacyjnej Polska”, złożonego z Centrum Onkologii w Warszawie z oddziałem w Krakowie (obecnie Narodowy Instytut Onkologii im. Marii Skłodowskiej-Curie), Instytutu Hematologii w Warszawie (obecnie Instytut Hematologii i Transfuzjologii w Warszawie), Politechniki Śląskiej w Gliwicach, Instytutu Biochemii i Biofizyki Polskiej Akademii Nauk w Warszawie oraz Instytutu Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej Polskiej Akademii Nauk w Warszawie.

Prof. dr Waldemar Priebe jest ponadto czynnie zaangażowany we wzmacnianie wymiany naukowej, kulturalnej i biznesowej między Polską, a Stanami Zjednoczonymi, a obecnie prowadzi aktywną współpracę z polskimi naukowcami w kilku różnych instytucjach naukowych w Polsce. Ponad 40 naukowców z Polski brało udział w organizowanych przez niego szkoleniach, znajdując zatrudnienie w jednym z Jego zespołów badawczych.

Współpraca prof. dr Waldemara Priebe z Politechniką Białostocką obejmuje obszary chemii bionieorganicznej, chemii medycznej i farmacji, biotechnologii oraz technologii żywności. Współpraca ta polega m.in. na:

- 1) Przygotowaniu oraz składaniu do finansowania wspólnych projektów badawczych. Do tej pory Politechnika Białostocka uzyskała finansowanie szesnastu grantów Narodowego Centrum Nauki, w których uczestniczył także prof. dr Waldemar Priebe. Jest on również współopiekunem grantu diamentowego, realizowanego przez mgr inż. Aleksandrę Gołonko (absolwentkę kierunku biotechnologia Politechniki Białostockiej) i prof. dr hab. Włodzimierza Lewandowskiego.
- 2) Dyskusji oraz opracowaniu rezultatów badań w postaci sprawozdań oraz publikacji (głównie w czasopismach JCR). We współpracy z MD Anderson Cancer Center opublikowaliśmy dziesięć artykułów z listy JCR w wiodących czasopismach międzynarodowych.
- 3) Organizowaniu wspólnych seminariów naukowych, w ramach których prof. dr Waldemar Priebe wygłosił szereg wykładów w latach 1994-2022 nie tylko dla pracowników Katedry Chemii, Biologii i Biotechnologii Politechniki Białostockiej, ale także dla pracowników całej naszej Uczelni oraz środowiska naukowego Białegostoku.

Podsumowując współpracę prof. dr Waldemara Priebe z Politechniką Białostocką stwierdzam, iż przyczynił się On istotnie do intensyfikacji badań naukowych, pozyskiwania środków finansowych spoza naszej Uczelni oraz kształcenia studentów i kadr zawodowych. Współpraca z największym Naukowym Centrum Medycznym na świecie, gdzie pracuje zespół prof. dr Waldemara Priebe, legitymującym się znakomitym poziomem, jest dla Politechniki Białostockiej bardzo cenna, przyczyniając się do umiędzynarodowienia badań i integracji kadry naukowej. Współpraca ta jest istotna nie tylko dla ważnego i nowego kierunku w Politechnice Białostockiej, jakim jest biotechnologia, ale także dla całej naszej Uczelni.

Prof. dr hab. Włodzimierz Lewandowski
Wydział Budownictwa i Nauk o Środowisku
Politechniki Białostockiej

Prof. dr hab. Marek Konarzewski

ŻYCIORYS I LAUDIATIO POŚWIĘCONE PROFESOROWI WALDEMAROWI PRIEBE

Prof. dr Waldemar Priebe, absolwent Wydziału Chemii Uniwersytetu Warszawskiego, uzyskał stopień doktora w Instytucie Chemii Organicznej PAN. Obecnie pracuje jako profesor chemii medycznej na Wydziale Leków Eksperymentalnych w Centrum Rakowym MD Anderson Uniwersytetu Teksaskiego, Houston, USA.

Zainteresowania badawcze Profesora dotyczą m.in. poszukiwania nowych leków przeciwnowotworowych o unikalnych mechanizmach działania. Prowadzi badania związane z chemią i biologią nowotworów w kontekście opracowania nowych terapii antynowotworowych, w tym nowatorskich leków guza mózgu.

Jest autorem ponad 200 publikacji i licznych patentów farmaceutycznych, a także twórcą pięciu leków, będących w różnych fazach badań klinicznych oraz trzech innowacyjnych terapii nowotworowych, które obecnie są w badaniach przedklinicznych. Jest również współzałożycielem sześciu firm biotechnologicznych w USA, w tym założycielem i przewodniczącym Rady Naukowej firmy Moleculin Biotech. Inc. Cztery spośród założonych firm weszły na giełdę (NASDAQ) w USA.

Prof. dr Waldemar Priebe czynnie współpracuje oraz wspiera polskich naukowców i krajowe instytucje naukowe takie jak: Centrum Onkologii w Warszawie z oddziałami w Gliwicach, Uniwersytet Warszawski, Uniwersytet Jagielloński, Dolnośląskie Centrum Onkologii, Pomorski Uniwersytet Medyczny, Instytut Hematologii w Warszawie, Politechnika Śląska, Instytut Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej PAN, Państwowy Instytut Medyczny MSWiA, Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu i oczywiście Politechnika Białostocka.

Jest członkiem licznych narodowych i międzynarodowych stowarzyszeń i instytutów, m.in. członkiem Narodowej Rady Rozwoju (Sekcja „Nauka, innowacje” oraz Sekcja „Ochrona zdrowia”) przy Prezydencie RP od 2015 r.

W roku 2012 prof. dr Priebe został odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski w uznaniu zasług na rzecz polsko-amerykańskiej współpracy naukowej.

Szanowna Pani Rektor,
Wysoki Senacie,
Wielce Szanowny Panie Profesorze,
Dostojni Goście!

Tytuł Doktora Honoris Causa, będący najwyższą godnością akademicką, nadawany jest osobie o wyjątkowym dorobku naukowym, która zarazem w szczególnie sposób zaasystowała się obdarzającej ją wszechnicy. Mam wielki zaszczyt wygłoszenia laudacji w postępowaniu o wyróżnienie honorowym doktoratem prof. dr Waldemara Priebe - badacza, którego dokonania i postawa życiowa ustanawiają niezwykle wysokie standardy, jakim przyjdzie sprostać kolejnym kandydatom do najwyższego zaszczytu przyznawanego przez Państwa Uczelnię. Laudację, czyli pochwałę Kandydata wygłoszę z wielką satysfakcją, gdyż Jego dorobek i aktywność są mi doskonale znane. Z tym większą radością chciałbym zacząć od złożenia podziękowań władzom Politechniki Białostockiej za zainicjowanie postępowania dotyczącego tak wyjątkowego badacza.

Zrekapitulowanie najważniejszych dokonań prof. dr Waldemara Priebe w krótkim wystąpieniu laudacyjnym jest zadaniem karkołomnym. Pozwolę sobie zatem na nieco osobiste odniesienie się do najistotniejszych, moim zdaniem, milowych kamieni bogatego życiorysu naukowego Kandydata, które doprowadziły Go wraz z nami do dzisiejszej, jakże podniosłej chwili. Będę się przy tym starał uzupełnić opinie o dorobku Profesora sformułowane przez wybitnych i kompetentnych recenzentów wniosku o doktorat honorowy Politechniki Białostockiej- w pierwszej kolejności promotora wniosku o honorowy doktorat - Profesora Włodzimierza Lewandowskiego - wybitnego kompetentnego przedstawiciela Państwa Uczelni oraz recenzentów: Rektora Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie - Profesora Bogusława Michalińskiego oraz Profesora Tomasza Ramana z Politechniki Rzeszowskiej.

Prof. dr Waldemar Priebe jest absolwentem Wydziału Chemii Uniwersytetu Warszawskiego, który ukończył w 1971 r. W 1978 r. uzyskał tytuł doktora nauk chemicznych w Instytucie Chemii Organicznej PAN, co jako Prezes PAN podkreślam ze szczególną satysfakcją. Tematem jego dysertacji była totalna synteza analogów

antybiotykułkomycyny. Zatem już na wczesnych etapach kariery badawczej Profesor z sukcesem zainteresował się chemią leków - interdyscyplinarną dziedziną wymagającą szerokich horyzontów poznawczych obejmujących co najmniej chemię, fizjologię i biologię molekularną.

Czasy, w których przyszło Kandydatowi rozpoczynać badania były bardzo trudne dla Polski, a polskiej nauki w szczególności. Permanentny brak funduszy na zagraniczną aparaturę i odczynniki sprawiły, że realizacja ambitnych projektów naukowych, a o takich marzył prof. dr Priebe, była w zasadzie w rodzimych instytucjach naukowych niemożliwa. Do tego, co krok do głosu dochodziła „rogata dusza” Szacownego Kandydata, która nie pozwalała mu godzić się z siermiężną rzeczywistością komunizmu, wpędzając go w większe i mniejsze konflikty z ówczesnymi władzami. Wszystko to sprawiło, że wyjazd na stypendium post-doktorskie, na które Profesor Priebe udał się w 1979 r., był jednocześnie początkiem emigracji. Szacowny Kandydat trafił za Atlantyk, gdzie przez dwa lata pracował na Wydziale Chemii Uniwersytetu w Ohio, w Columbus. Były to dla niego czasy formacyjne, dzięki którym jego ogromny potencjał badawczy wreszcie mógł rozkwitnąć i stać się podwaliną dalszych sukcesów. W kolejnych latach Profesor Priebe związał się z Uniwersytetem Teksańskim w Houston, a w szczególności z MD Anderson Cancer Center, z którym pozostaje związany zawodowo do dziś.

W tym miejscu nie mogę oprzeć się pokusie sformułowania krótkiej glosy. Emigrując, Kandydat dołączył do tysięcy młodych ludzi, którzy na przelomie lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych zdecydowali się opuścić Polskę, by kontynuować pracę naukową za granicą, głównie w Stanach Zjednoczonych. Większość z nich doskonale zaadoptowała się w najlepszych ośrodkach akademickich, tworząc znakomitą polską diasporę naukową, której wybitnym przedstawicielem jest prof. dr Priebe. Wszyscy ci badacze są absolwentami polskich uczelni plasujących się co najwyżej w czwartej setce ostawionego rankingu szanghajskiego. Oczywistym jest więc, że wiedza wyniesiona z naszych uniwersytetów i politechnik pozwala na szybkie odnalezienie się nawet w najbardziej konkurencyjnym środowisku naukowym świata. Warto o tym pamiętać przy okazji kolejnych utyskiwań nad miernymi lokatami naszych uczelni w przecenianych, moim zdaniem, międzynarodowych zestawieniach, nie uwzględniających tak ważkich argumentów, jak doskonałe kariery naukowe polskich emigrantów naukowych.

Kolejne lata spędzone w USA doprowadziły prof. dr Priebe do osiągnięcia pozycji „tenured Professor” ugruntowały prominentną pozycję w chemii leków. Jego zainteresowania badawcze koncertowały się początkowo na aspektach syntezy leków przeciwnowotworowych. Z czasem jednak, coraz ważniejszym w jego badaniach stawał się również komponent wymagający szerokiej wiedzy o molekularnych i fizjologicznych podstawach procesów nowotworzenia. Jeśli miałbym w jednym zdaniu sprecyzować, na czym zasadza się wybitność dorobku naukowego Profesora Priebe, to bez wahania wskazałbym właśnie na tę unikalną cechę jego warsztatu-

dogłębne zrozumienie nie tylko chemii leków, ale talent do nowatorskiego łączenia tej wiedzy z doskonałym poznanem i zrozumieniem onkologii. Pozwoliło mu to na publikowanie wyników badań we współautorstwie z najlepszymi specjalistami, w najbardziej prestiżowych czasopismach. Zbiorczym, robiącym wrażenie miernikiem sukcesu publikacyjnego prof. dr Waldemara Priebe są charakteryzujące jego dorobek parametry naukometryczne. Kandydat szczydzi się indeksem Hirscha równym 56, przy liczbie cytowań artykułów jego autorstwa i współautorstwa sięgającej 9600.

Na szczególne wyróżnienie zasługują tu prace poświęcone mechanizmom inhibicji wzrostu i apoptozy komórek glejaka publikowane w *Oncogene* i *Neuro Oncology*, z których każda była cytowana setki razy. Przy tym wydaje mi się, że upływ lat nie ma żadnego wpływu na liczbę i jakość dorobku publikacyjnego Kandydata, czego przykładem jest jego współautorska praca z *Science Translational Medicine* ogłoszona w bieżącym roku.

Osiągnięcia naukowe prof. dr Waldemar Priebe były wielokrotnie zauważane i honorowane prestiżowymi nagrodami i odznaczeniami. Szacowny Kandydat jest między innymi laureatem nagrody Melville L. Wolframa przyznawanej przez American Chemical Society. Za swe dokonania prof. dr Priebe został również uhonorowany Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, co wzmiankuję z ogromną przyjemnością, jako że byłem wnioskodawcą tego odznaczenia w czasie mojej pracy w Ambasadzie RP w Waszyngtonie.

Dokonania naukowe prof. dr Priebe idą w parze z jeszcze jednym niezwykle talentem - niebywałą zdolnością prowadzenia badań od laboratorium do przystawki łóżka pacjenta - „from bench to bedside”, które w Polsce wciąż ma bardzo niewielu adeptów, a i w USA jest rzadką i niezwykle cenioną umiejętnością. Szacowny Kandydat ma na swym koncie ponad 70 patentów i licencji technologicznych. Jest współtwórcą kilku firm biotechnologicznych notowanych na NASDAQ. Cztery z leków przeciwnowotworowych rozwijanych przez Szacownego Kandydata przechodzą aktualnie badania kliniczne w USA i Europie. Mam ogromną nadzieję, że zakończą się one powodzeniem i, poza niewątpliwymi dokonaniem naukowymi, prof. dr Priebe będzie się mógł również szczyścić bezpośrednim wkładem w ratowanie ludzkiego zdrowia i życia.

Szanowni Państwo!

Choć dziś w dużej mierze celebруем rezultaty pracy Szacownego Kandydata dokonane na obczyźnie, to przecież przywiodły tu nas przede wszystkim jego związki z nauką uprawianą w Polsce, a w szczególności we współpracy z Politechniką Białostocką. Chciałbym z całą mocą podkreślić, że w mojej opinii prof. dr Priebe nigdy z Polski nie wyemigrował! Jak mato który przedstawiciel polskiej diaspory naukowej, Szacowny Kandydat utrzymywał i nadal utrzymuje niezwykle żywną i różnorodną współpracę z wieloma krajowymi środowiskami naukowymi.

Wspomnę tutaj tylko o kilku prominentnych rolach pełnionych przez Szacownego Kandydata w życiu naukowym w Polsce oraz w aktywności diaspory naukowej. Prof. dr Priebe od lat pozostaje jednym z czołowych działaczy Fundacji Kościuszkowskiej, pełniąc funkcję Prezesa Oddziału Fundacji w Houston oraz członka zarządów Fundacji Kościuszkowskiej w Nowym Jorku i Fundacji Kościuszkowskiej Polska. Szacowny Kandydat zasiada również w Board of Directors of Polish American Council o/Texas oraz Polish American Chamber of Commerce in Texas (Po/ChamTX). Od lat pozostaje również aktywnym członkiem Narodowej Rady Rozwoju przy Prezydencie RP. Jest także członkiem Rady Agencji Badań Medycznych. Szacowny Kandydat był również inicjatorem zawiązania bliskiej współpracy instytucjonalnej między MD Anderson Cancer Center i krajowymi instytutami onkologicznymi. Prof. dr Priebe organizował szereg wizyt naukowców z MD Anderson Cancer Center w Polsce jak i naukowców z Polski w USA. Jego aktywność doprowadziła również do oficjalnych wizyt Prezydenta RP Andrzeja Dudy, Ministra Zdrowia oraz Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w MD Anderson Cancer Centger. Warto też, przypomnieć, że to przy wydatnym wsparciu Profesora Priebe Narodowe Centrum Wymiany Akademickiej rozpoczęło program wymiany stypendialnej im. prof. Franciszka Walczaka. Wreszcie, co dziś jest szczególnie ważne, prof. dr Priebe angażował się w wiele owocnych współprac z polskimi zespołami badawczymi, w tym z pracownikami Politechniki Białostockiej. Jego wkład jest na tym polu szczególnie wydatny, co przekonywająco i zgodnie przedstawiają recenzenci wnioskujący o najwyższą godność akademicką Państwa Uczelni. Czuję się zaszczycony mogąc do tego wniosku dołączyć swoją laudację.

Pochwałę pięknej sylwetki naukowej prof. dr Priebe pozwolę sobie zakończyć słowami skierowanymi nie do Szacownego Kandydata, ale do członków Jego Rodziny.

Szanowni Państwo!

To jest także Wasze święto! Jesteście Państwo również bohaterami dzisiejszej uroczystości. Bez Waszej cierpliwości i wsparcia przywoływane dziś sukcesy prof. dr Priebe nie byłyby możliwe. Życzę Państwu wytrwania w tej cierpliwości i wsparciu, bo jestem pewien, że niepokromiona aktywność badawcza prof. dr Priebe będzie Wam towarzyszyła jeszcze przez długie lata.

Prof. dr hab. Marek Konarzewski
Uniwersytet w Białymstoku
Prezes Polskiej Akademii Nauk

UNIWERSYTET W BIAŁYMSTOKU

prof. dr hab. Robert W. Ciborowski

REKTOR

Białystok, dnia 10.10.2023 r.

Szanowna Pani

Dr hab. inż. Marta Kosior-Kazberuk, prof. PB

Rektor

Politechniki Białostockiej

Szanowna Pani Rektor,

Senat Politechniki Białostockiej zwrócił się w dniu 22 września 2022 r. do Senatu Uniwersytetu w Białymstoku o sporządzenie recenzji w postępowaniu o nadanie tytułu doktora honoris causa Politechniki Białostockiej Panu Profesorowi Waldemarowi Priebe.

Senat Uniwersytetu w Białymstoku Uchwałą nr 3117 z dnia 30 listopada 2022 r. wyznaczył Pana Profesora Marka Konarzewskiego na recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania tytułu doktora honoris causa prof. Waldemarowi Priebe, prowadzonym przez Politechnikę Białostocką

W recenzji Pan Profesor Marek Konarzewski w sposób jednoznaczny wskazuje wybitne zasługi kandydata do tego zaszczytnego tytułu wyrażając przekonanie, że nadanie najwyższej godności akademickiej przysłuży się do budowania prestiżu Uczelni.

Z uwagi na to, że Statut Uniwersytetu w Białymstoku nie przewiduje przyjmowania recenzji sporządzanych przez naszych pracowników w postępowaniach prowadzonych przez inne uczelnie pozwolę sobie, w imieniu Uniwersytetu w Białymstoku, w pełni podzielać opinię recenzenta, poprzeć inicjatywę nadania tytułu doktora honoris causa Panu Profesorowi Waldemarowi Priebe.

Z poważaniem

RECENZENCI DOKTORATU HONOROWEGO

Prof. dr hab. Marek Konarzewski
Uniwersytet w Białymstoku
Prezes Polskiej Akademii Nauk

UNIwersytet w Białymstoku Wydział Biologii

ul. K. Ciołkowskiego 1J, 15-245 Białystok
tel. 85 738 8383 • e-mail: biologia.dzieskanat@uwb.edu.pl • biologia.uwb.edu.pl

Białystok, dn. 24.09.2023 r.

**Recenzja dorobku naukowego i akademickiego prof. dr hab. Waldemara Priebe
sporządzona w związku z postępowaniem o nadanie doktoratu honorowego
Politechniki Białostockiej**

Ze względu na szczególną okoliczność- wyróżnienie honorowym doktoratem Politechniki Białostockiej, obowiązkiem recenzenta jest wskazanie wyróżników Kandydata- prof. dr hab. Waldemara Priebe predestynujących go do tej najwyższej godności akademickiej. Przygotowanie recenzji dorobku naukowego stwarza tym samym niepowtarzalną okazję do zrekapitulowania osiągnięć nietuzinkowego badacza o niewątpliwie światowym formacie.

Spośród przymiotów sytuujących profesora Priebe wysoko ponad światową średnią wybrałem te, które z racji wyjątkowości postępowania o honorowy doktorat wydają mi się najbardziej znaczące. Zacznę od Jego ścieżki kariery akademickiej, która jest zarówno znakiem szczególnym wybitnego przedstawiciela polskiej inteligencji na wychodźstwie, jak i *signum temporis* burzliwych lat przełomu XX i XXI wieku.

Profesor Waldemar Priebe odebrał doskonałe wykształcenie na Wydziale Chemii Uniwersytetu Warszawskiego, który ukończył w 1971 r. Podkreślam tu przymiotnik 'doskonałe' bo bez niego dalsza kariera naukowa za granicą nie byłaby możliwa. Siedem lat później- w 1978 r. Kandydat doktoryzował się w Instytucie Chemii Organicznej PAN, co wypada mi jako Prezesowi PAN, podkreślić z ogromną satysfakcją. Zajmująca Go ówczesnie tematyka badawcza położyła solidne fundamenty pod dalszych sukcesy naukowe. Tematem dysertacji była bowiem synteza analogów antybiotyku-linkomycyny. Nie wiem, czy Kandydat zdawał sobie już wtedy sprawę z tego, że zakres jego zainteresowań badawczych plasował się w obszarze badań, który stanie się jednym z najaktywniejszych frontów postępu nauk biomedycznych- chemią leków- interdyscyplinarną dziedziną wymagającą szerokich horyzontów poznawczych obejmujących co najmniej chemię, fizjologię i biologię molekularną. Zatem już na wczesnym etapie kariery naukowej objawiły się rzadkie talenty profesora Priebe- otwartość na wielorakość zagadnień, odwaga i łatwość przekraczania interdyscyplinarnych barier i towarzysząca im umiejętność efektywnego kojarzenia pozornie odległych fragmentów wiedzy. Do tego, jak sądzę zasadniczego wyróżnika Profesora powrócę w dalszej części recenzji.

Niestety, okres wczesnej aktywności badawczej Kandydata nie sprzyjał rozwijaniu wspomnianych talentów w Polsce. To czas postępującego uwiądnienia współpracy z najlepszymi zagranicznymi ośrodkami naukowymi, permanentnego niedofinansowania nauki, a wreszcie narastającej opresji politycznej. Dlatego też wyjazd na stypendium post-doktorskie, na które profesor Priebe udał się w 1979 r. stał się dla niego początkiem emigracji do USA. Swoje kroki Kandydat skierował na Wydział Chemii Uniwersytetu w Ohio, w Columbus, gdzie pracował w zespole profesora Dereka Hortona. Mógł tam z powodzeniem rozwijać swoje zainteresowania badawcze w zakresie szeroko rozumianej chemii leków, czego dobrym przykładem jest publikacja z 1985 r. autorstwa Horton i Priebe „Oxyhalogenation of glycals for the synthesis of anti-tumor-active 2'-halo daunorubicin analogs”, ogłoszona w *Carbohydrate Research*. Te i inne artykuły współautorstwa Kandydata ugruntowały jego pozycję w amerykańskim środowisku naukowym i pozwoliły mu z sukcesem starać się o samodzielną pozycję naukową.

Przełomem na tej drodze był udany start Kandydata w konkursie na stanowisko „tenure track assistant professor” na Uniwersytecie Tekszańskim w Houston. Tak oto niedawny imigrant stał się pełnoprawnym członkiem amerykańskiej elity naukowej na prestiżowej uczelni.

Warto jednak zauważyć, że w amerykańskich warunkach był to wciąż początek, a nie zwieńczenie naukowej kariery profesora Priebe. Przed Kandydatem wciąż rysowało się najważniejsze wyzwanie, jakim była konsolidacja dorobku badawczego i uzyskanie stanowiska „tenured Professor”, a przede wszystkim ugruntowanie prominentnej pozycji w bardzo konkurencyjnym środowisku badaczy zajmujących się chemią leków. Lata spędzone w Houston to najowocniejszy okres twórczości naukowej Kandydata, w którym, dzięki swym zdolnościom do łączenia solidnego warsztatu chemika-organika z szeroką wiedzą o molekularnych i fizjologicznych podstawach procesów nowotworzenia udało mu się uzyskać najbardziej spektakularne rezultaty badawcze. Jego zainteresowania koncertowały się początkowo na aspektach syntezy leków przeciwnowotworowych. Z czasem jednak, coraz ważniejszym w jego badaniach stawał się również komponent wymagający szerokiej wiedzy o molekularnych i fizjologicznych podstawach procesów nowotworzenia. Na szczególne wyróżnienie zasługują tu prace poświęcone mechanizmom wzrostu komórek glejaka, między innymi te, za pomocą których komórki rakowe potrafią ‘oszukiwać’ układ odpornościowy (na przykład artykuł Wei et al. 2010, publikowany *Neuro Oncology*, cytowany 461 razy, czy też również pochodzący z 2010 r. artykuł ogłoszony w *Molecular Cancer Therapeutics*, do tej pory cytowany 222 razy). To w tych i kolejnych publikacjach najdobitniej zmanifestował się wyróżnik naukowej sylwety Kandydata, którym jest talent do nowatorskiego łączenia chemii z doskonałym poznaniem i zrozumieniem biologii nowotworów, w szczególności molekularnych mechanizmów nowotworzenia. Lapidarnym, naukometrycznym wyznacznikiem osiągnięć profesora Priebe jest zarówno bardzo wysoka wartość indeksu Hirscha, równa 56, jak i sumaryczna liczba cytowań artykułów jego autorstwa i współautorstwa sięgająca 9600.

W kolejnych latach coraz bardziej widocznym rysem aktywności badawczej profesora Priebe stawała się medycyna translacyjna. To w niej najdobitniej zmanifestowała się wszechstronność Kandydata. Spośród licznego grona przedstawicieli polskiej diaspory naukowej profesor Priebe szczególnie wyróżnił się sukcesami na drodze wdrażania wyników badań podstawowych, określanej lapidarnym anglojęzycznym hasłem 'from bench to bedside'. Kandydat ma na swym koncie ponad 70 patentów i licencji technologicznych. Jest współtwórcą kilku firm biotechnologicznych notowanych na NASDAQ, w tym głównym akcjonariuszem i przewodniczącym Rady Naukowej firmy Moleculin Biotech. Inc. Cztery z leków przeciwnowotworowych rozwijanych przez Kandydata przechodzą aktualnie badania kliniczne w USA i Europie. Mogę tylko żałować, że mimo wielu prób, unikalne kompetencje profesora Priebe z pogranicza nauki i komercjalizacji badań nie zostało do tej pory skutecznie w Polsce wyzyskane. Na jego przykładzie potwierdza się, niestety, stara prawda o tym, że najtrudniej jest być 'prorokiem we własnym kraju'.

Właśnie, o własnym kraju- Polsce profesor Priebe nigdy nie zapomniał, co stanowi kolejny, godny podkreślenia wyróżnik jego działalności. Kandydat jest bardzo aktywnym członkiem organizacji polonijnych, w szczególności Fundacji Kościuszkowskiej, pełniąc funkcję Prezesa Oddziału Fundacji w Houston oraz członka zarządów Fundacji Kościuszkowskiej w Nowym Jorku i Fundacji Kościuszkowskiej Polska. Profesor Priebe udziela się również w *Board of Directors of Polish American Council of Texas* oraz *Polish American Chamber of Commerce in Texas (PolChamTX)*. Jego aktywność i kompetencje sprawiły, że został powołany do Narodowej Rady Rozwoju przy Prezydencie RP oraz Rady Agencji Badań Medycznych.

Szczególnym rysem związków Profesora z Polską jest jego aktywność w animowaniu bezpośredniej współpracy instytucjonalnej. Na podkreślenie zasługują tu sukcesy Kandydata na polu inicjowania wymiany osobowej z *MD Anderson Cancer Center* – jednego z największych centrów naukowo- klinicznych w USA i krajowych instytutów onkologicznych, w tym jego wydatne, a co najważniejsze, skuteczne wsparcie dla idei utworzenia w Narodowym Centrum Wymiany Akademickiej programu wymiany

stypendialnej im. prof. Franciszka Walczaka. Dzięki Jego prominentnej pozycji w *MD Anderson Cancer Center* w ostatnich latach dochodziły tam do skutku oficjalne wizyty Prezydenta RP Andrzeja Dudy, Ministra Zdrowia oraz Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, którym zawdzięczamy podtrzymanie intensywnej polsko-amerykańskiej współpracy w biomedycynie.

Obok współpracy instytucjonalnej profesor Priebe angażował się w projekty naukowe bezpośrednio realizowane w Polsce, w tym, z badaczami z Politechniki Białostockiej. Jest współpomysłodawcą projektów grantowych realizowanych w kraju i za granicą, a liczne polskie nazwiska współautorów Jego publikacji najlepiej świadczą o efektywności tej współpracy.

Wszystkie przywołane wyżej wyróżniki aktywności naukowej i wokół-naukowej przemawiają jednoznacznie za poparciem wniosku o nadanie Profesorowi Waldemarowi Priebe tytułu doktora honoris causa Politechniki Białostockiej. Pragnę przy tym przekonanie wyrazić, że przyznanie tej najwyższej godności akademickiej tak wybitnemu badaczowi doskonale przysłuży się budowie prestiżu Uczelni w Polsce i za poza jej granicami.

Prof. dr hab. Marek Konarzewski

Uniwersytet w Białymstoku

Prezes Polskiej Akademii Nauk

Prof. dr hab. n. med. Bogusław Machaliński
Pomorski Uniwersytet Medyczny w Szczecinie

Pomorski Uniwersytet Medyczny w Szczecinie

Rektor

Szczecin, dnia 21 grudnia 2022 r.

Prof. dr hab. Waldemar Priebe w 1971 r. ukończył Uniwersytet Warszawski uzyskując tytuł magistra w zakresie chemii organicznej. W roku 1978 uzyskał stopień naukowy doktora nauk chemicznych w Instytucie Chemii Organicznej Polskiej Akademii Nauk. W latach 1979-80 odbył podoktorancki staż naukowy w Departamencie Chemii Ohio State University w Columbus, USA. Po stażu, z uwagi na stan wojenny w Polsce, pozostał w Stanach Zjednoczonych Ameryki pracując w tym samym Departamencie, pnąc się po szczeblach kariery naukowej uzyskując w ciągu kolejnych lat stanowiska: *research associate*, *assistant professor*, *associate professor*, a następnie *professor* z pozycją uniwersytecką *tenure*. Posiada ponadto tytuł profesora chemii w Polsce nadany przez prezydenta RP w 2004 r. Aktualnie pracuje na Wydziale Leków Eksperymentalnych w Centrum Rakowym M.D. Anderson Uniwersytetu w Teksasie, USA.

Badania prof. Priebe koncentrują się na chemii i biologii nowotworów oraz racjonalnym projektowaniu i przedklinicznym opracowywaniu nowych metod leczenia chorób nowotworowych, a także chorób zakaźnych. Kandydat opublikował ponad 200 recenzowanych artykułów naukowych, a jego praca zaowocowała ponad 60 patentami i licznymi licencjami firm farmaceutycznych. Prace prof. W. Priebe stanowią kluczowy element w procesie rozwoju wielu leków w fazie przedklinicznej i klinicznej. Prof. Priebe jest założycielem 7 firm biotechnologicznych, z czego cztery firmy po udanych debiutach giełdowych były notowane na NASDAQ (amerykańska giełda papierów wartościowych). Kandydat zasiadał w radzie naukowej kilku firm farmaceutycznych. Jest członkiem kilku krajowych i międzynarodowych towarzystw, w tym American Association for the Advancement of Science, American Association for Pharmaceutical Scientists, American Association of Cancer Research, International Union of Pure and Applied Chemistry oraz American Chemical Society, gdzie pełnił różne funkcje, m.in. przewodniczącego i doradcy działu chemii węglowodanów. Był ponadto członkiem Sekcji „Nauka, innowacje” oraz Sekcji „Ochrona zdrowia” Narodowej Rady Rozwoju w latach 2015-2020 przy prezydencie RP. Profesor Waldemar Priebe jest laureatem wielu prestiżowych wyróżnień i nagród uzyskanych za wybitne osiągnięcia naukowe i organizacyjne, m.in. uhonorowany został Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, medalem Polskiej Akademii Nauk, Międzynarodową Nagrodą Zaufania Złoty Otis, Melville L. Wolfrom Award, medalem im. S. Biernackiego, medalem im. T. Sendzimira.

Profesor Waldemar Priebe od lat jest aktywnym promotorem wymiany naukowej i kulturowej pomiędzy Polską a Stanami Zjednoczonymi. Szczególną uwagę zwraca ostatnio Jego oryginalna inicjatywa Trójmorza ukierunkowana na pionierską współpracę pomiędzy dwunastoma krajami Europy środkowej w zakresie szeroko pojętej onkologii, w obszarze naukowym, organizacyjnym i edukacyjnym.

Prof. Waldemar Priebe jest aktywnie zaangażowany we wzmacnianie wymiany naukowej, kulturalnej i biznesowej między Polską a Stanami Zjednoczonymi, prowadząc aktywną współpracę z polskimi naukowcami w kilku różnych instytucjach naukowych w Polsce. Jego szerokie i ukierunkowane inicjatywy naukowe przyciągają i angażują do owocnej współpracy wiodące instytucje i uczelnie wyższe w kraju, m.in. Centrum Onkologii w Warszawie, Instytut Hematologii w Warszawie, Instytut Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej PAN, Uniwersytet Medyczny w Białymstoku, Uniwersytet medyczny w Poznaniu, Pomorski Uniwersytet Medyczny w Szczecinie, czy Politechnikę Białostocką.

Szczególnie szerokim spectrum takiej współpracy może poszczycić się Politechnika Białostocka. Pozyskanie trzynastu wspólnych grantów finansowanych przez NCN, których owocem było opublikowanie w prestiżowych międzynarodowych czasopismach z listy JCR dziesięciu prac naukowych, cykle wykładów i seminariów wygłoszonych dla pracowników Uczelni w latach 1994-2021, to tylko najbardziej widoczne elementy tej wieloletniej i stałej współpracy.

W podsumowaniu Senat Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie stwierdza, że prof. Waldemar Priebe jest uznanym autorytetem światowym w dziedzinie chemii, ma wybitne osiągnięcia na polu naukowo-badawczym i organizacyjnym w skali międzynarodowej. Jego wkład w obszar współpracy dwustronnej ze społecznością akademicką Politechniki Białostockiej jest ugruntowany, wielostronny i cenny. Biorąc pod uwagę powyższe z pełną odpowiedzialnością, Senat PUM gorąco popiera wniosek o nadanie Panu Profesorowi Waldemarowi Priebe tytułu Doktora Honoris Causa Politechniki Białostockiej.

Prof. dr hab. n. med. Bogusław Machaliński

Rektor Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie

Prof. dr hab. inż. Tomasz Ruman
Politechnika Rzeszowska

Rzeszów, 16.01.2023

**Recenzja dorobku prof. Waldemara Priebe
w związku z postępowaniem o nadanie tytułu doktora *honoris causa*
Politechniki Białostockiej**

W dotychczasowej historii Politechniki Białostockiej tytuł doktora honoris causa nadano jedenastu osobistościom. Politechnika ta wyróżnia tą najwyższą godnością akademicką naukowców o nieprzeciętnych osiągnięciach, którzy wnieśli wielki wkład do szeroko rozumianej nauki oraz przemysłu. W przeszłości tytuł ten przyznawano wybitnym osobistościom pochodzącym zarówno z Polski jak i z zagranicy. Wśród doktorów *honoris causa* PB znajdują się osoby, które obok wyjątkowych zasług naukowych wykazały się także dużym wkładem w rozwój Uczelni i wpłynęły na umocnienie jej pozycji w świecie nauki, edukacji oraz współpracy z otoczeniem gospodarczym.

Profesor Waldemar Priebe urodził się w 1948 roku. Studiował chemię na Uniwersytecie Warszawskim, studia ukończył w roku 1971 uzyskując tytuł zawodowy magistra. Pracę doktorską w tematyce syntezy nowych analogów linkomycyny realizował w Instytucie Chemii Organicznej Polskiej Akademii Nauk w Warszawie pod kierunkiem prof. Aleksandra Wiesława Zamojskiego. Pracę doktorską obronił w roku 1978, a w 2003 uzyskał tytuł profesora nauk chemicznych. Oficjalny tytuł Profesora otrzymał od Prezydenta RP Aleksandra Kwaśniewskiego podczas ceremonii, która odbyła się w Polsce 16 stycznia 2004 r. za jego przełomowy wkład w dziedzinie chemii. W latach 1979-1980 odbył staż podoktorski w Ohio

State University, gdzie realizował badania naukowe pod kierunkiem profesora Dereka Hortona. Współpraca z opiekunem stażu była bardzo owocna i skutkowała opublikowaniem wyników badań w ponad dwudziestu publikacjach, kilku rozdziałach książek a ponadto uzyskano kilka patentów. W oparciu o świetne wyniki badawcze, w roku 1980 został zatrudniony na Wydziale Chemii Uniwersytetu Stanowego Ohio (USA) jako asystent naukowy, a od roku 1987 w Wydziale Leków Eksperymentalnych w Centrum Rakowym M.D. Anderson Uniwersytetu w Teksasie, gdzie pracuje do dnia obecnego. Warto wspomnieć, że Centrum Rakowe jest częścią Centrum Medycznego w Teksasie, gdzie zatrudnionych jest ponad 100 tys. osób, a roczny budżet to ponad 25 mld USD.

Zainteresowania badawcze prof. Priebe koncentrują się na nowatorskich podejściach do racjonalnego projektowania leków oraz przedklinicznych badaniach translacyjnych potencjalnych leków. Warto wspomnieć, że Prof. Priebe od kilkunastu lat zaangażowany jest w rozwój nowego leku skutecznego przeciw ludzkiemu glejakiowi. Obecnie lek ten znajduje się na końcowym etapie przeglądu FDA, kolejnym krokiem są już badania kliniczne. Łącznie, pięć związków opracowanych przez prof. Priebe zostało zakwalifikowanych do badań klinicznych na ludziach, co jest unikalnym w skali świata osiągnięciem w dla zespołu badawczego.

Wyniki swoich szerokich badań naukowych w obszarach: chemii syntetycznej, chemii medycznej, chemii bioorganicznej oraz biochemii opublikował w ponad dwustu dwudziestu pracach w recenzowanych, specjalistycznych czasopismach, między innymi w bardzo prestiżowych *Nature Metabolism* (IF 20,0), *Neuro-Oncology* (IF = 14,1), *Clinical Cancer Research* (IF 13,8), *Cell Reports* (IF 10,0) a także w czasopismach o bardzo wysokich współczynnikach *impact factor*: *International Journal of Cancer* (IF 7,3), *European Journal of Medicinal Chemistry* (IF 7,1), *Nutrients* (IF 6,7), *International Journal of Molecular Sciences* (IF 6,2) czy też *Pharmaceuticals* (IF 5,2). Jest autorem książki „*Anthracycline Antibiotics: Novel Analogues, Methods of Delivery, and Mechanisms of Action*” wydanej przez American Chemical Society (ACS) w roku 1995 oraz współautorem trzynastu rozdziałów w książkach specjalistycznych, anglojęzycznych. Wyniki badań prezentował ponad sto razy podczas konferencji, sympozjów oraz seminariów naukowych. Jest autorem lub współautorem ponad siedemdziesięciu przyznanych patentów w obszarze chemii syntetycznej oraz chemii medycznej.

Za swoje liczne aktywności instytucjonalne, naukowe i dydaktyczne otrzymał szereg nagród i wyróżnień, przykładowo: w roku 1994 otrzymał prestiżowy Medal Marii Skłodowskiej-Curie – medal przyznawany przez Polskie Towarzystwo Chemiczne (PTChem) chemikom pracującym na stałe poza granicami Polski za wybitne osiągnięcia naukowe oraz za zasługi dla PTChem. Otrzymał także nagrodę Stowarzyszenia Wynalazców Polskich (2005), Medal im. S. Binieckiego za osiągnięcia naukowe w chemii medycznej (2007), Medal Polskiej Akademii Nauk (2013), Order Odrodzenia Polski (2013), tytuł Wybitny Polak (The Outstanding Polish Scientist Award, 2015), Międzynarodową Nagrodę Zaufania „Złoty Otis 2018”, nagrodę Melville L. Wolfram Award, (ACS, 2009) i inne. Od początku kariery naukowej był doceniany przez polskie oraz zagraniczne organizacje, czego potwierdzeniem są m.in.: członkostwo polskiej Narodowej Rady Rozwoju od 2015, stanowisko przewodniczącego w Division of Carbohydrate Chemistry, (ACS, 2002-2004), czy także honorowe członkostwo w The Sociedad Argentina de Investigaciones en Química Organica (SAIQQ, 1999). Profesor

Priebe pełnił także szereg ważnych funkcji wspierających aktywności naukowo-badawcze w obszarze chemii i medycyny jako członek komitetów: CCSG Analytical and Pharmacology Oversight Committee, (od 1997), Nuclear Magnetic Resonance Committee (1998), NMR Steering Committee (od 1999), Institutional Biosafety Committee (2004-2005), Institutional Animal Care and Use Committee (IACUC, 2005-2007), Technology Review Committee (TRC, 2011) oraz Myeloma Faculty Search Committee (2013-2015). Jest członkiem wielu najważniejszych organizacji naukowych na świecie: wspomniane wcześniej – ACS oraz PTChem, ale i także: International Union of Pure and Applied Chemistry (IUPAC), American Association of Cancer Research (AACR), European Association for Cancer Research (EACR), American Association for the Advancement of Science (AAAS). Profesor wspiera także polskie organizacje o znaczeniu strategicznym: Agencja Badań Medycznych oraz Narodowa Rada Rozwoju. Istotnym wsparciem polskiej nauki było także utworzenie siostrzanych instytucji MD Anderson Cancer Center zrzeszonych w konsorcjum Centrum Chemii, Biologii i Medycyny Translacyjnej Polska, do których należą - Centrum Onkologii w Warszawie z oddziałami w Gliwicach i Krakowie, Instytut Biochemii i Biofizyki PAN, Politechnika Śląska w Gliwicach, Instytut Hematologii w Warszawie oraz Instytut Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej PAN.

Osiągnięcia oraz poziom naukowy Profesora były doceniane przez środowisko naukowe już wiele lat temu, czego dowodzi obecność w radach czasopism specjalistycznych, m.in.: Current Pharmaceutical Design, Molecular Cancer Therapeutics, Current Cancer Drug Targets, Current Medicinal Chemistry, Medicinal Chemistry, Recent Patents on Anti-Cancer Drug Discovery, The Open Physical Chemistry Journal, Journal of Biomedicine and Biotechnology, BioMed Research International: Oncology, Open Chemistry Journal czy też Contemporary Oncology. Jego badania były cytowane do tej pory ponad dziewięć tysięcy razy a współczynnik H-indeks obrazujący zarówno jakość badań jak i zainteresowanie środowiska wynikami badań wynosi aż 55. Na podstawie analizy zawartości merytorycznej oraz oddziaływania Jego prac na światowe środowisko naukowe, należy postawić wniosek, że niewątpliwie prof. Priebe może być uznany za jednego z najwybitniejszych polskich naukowców.

Wśród współautorów jego prac znaczny procent stanowią naukowcy z polskich uczelni, w tym pracownicy Politechniki Białostockiej. Niewątpliwie, przyczynił się w ten sposób do podniesienia prestiżu, pozycji oraz rozpoznawalności polskich uczelni na świecie. Uczestniczył także w organizacji oraz wspierał naukowo organizację wielu konferencji naukowych w Polsce, między innymi w Politechnice Białostockiej. Miał także kluczowy udział w finansowaniu planów badawczych tej uczelni, czego wymiernym skutkiem było uzyskanie finansowania trzynastu wspólnych grantów w ramach programów Narodowego Centrum Nauki. Wspomagał PB także poprzez współorganizację serii wykładów i seminariów dla pracowników w latach 1994-2021.

Przedstawiona w wielkim skrócie sylwetka naukowa prof. Waldemara Priebe - światowej rangi uczonego, wychowawcy kilku pokoleń kadry naukowej i wybitnego organizatora nauki - wyraźnie pokazuje jego wkład i zasługi dla rozwoju nauki światowej oraz polskiej. Dlatego gorąco popieram inicjatywę Senatu Politechniki Białostockiej dotyczącą nadania Mu godności doktora *honoris causa* i proszę Wysoki Senat o jej poparcie.

.....
Prof. dr hab. inż. Tomasz Ruman
Wydział Chemiczny
Politechnika Rzeszowska

UCHWAŁA NR 253/XXIII/XVI/2022
Senatu Politechniki Białostockiej
z dnia 22 września 2022 roku

- w sprawie wszczęcia postępowania o nadanie tytułu doktora honoris causa Politechniki Białostockiej prof. Waldemarowi Priebe

Senat Politechniki Białostockiej, działając na podstawie art. 28 ust. 1 pkt 16 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2022 r., poz. 574, z późn. zm.) oraz § 11 ust. 6 Statutu Politechniki Białostockiej, postanawia:

§ 1

Wszczęć postępowanie o nadanie tytułu doktora honoris causa Politechniki Białostockiej prof. Waldemarowi Priebe oraz ustanowić promotorem tego postępowania prof. dr. hab. Włodzimierza Lewandowskiego.

§ 2

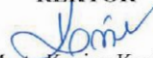
Zwrócić się o recenzje w przedmiotowej sprawie do Senatów następujących Uczelni:

- 1) Uniwersytetu w Białymstoku;
- 2) Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie;
- 3) Politechniki Rzeszowskiej.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

REKTOR

dr hab. inż. Marta Kosior-Kazberuk, prof. PB

Uchwała Nr 70/2022

**Senatu Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie
z dnia 21 grudnia 2022 r. w sprawie przyjęcia recenzji
w postępowaniu o nadanie tytułu *doctora honoris causa*
Politechniki Białostockiej**

Działając na wniosek:

- Rektora Politechniki Białostockiej z dnia 13.10.2022 r., znak: R.421.2.1.2022;
- Senatu Politechniki Białostockiej, wyrażony w uchwale Nr 253/XXIII/XVI/2022 z dnia 22.09.2022 r. w sprawie wszczęcia postępowania o nadanie tytułu doktora honoris causa Politechniki Białostockiej prof. Waldemarowi Priebe, na podstawie §35 pkt 24 Statutu Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 37/2019 Senatu Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie z dnia 29 maja 2019 r. w sprawie uchwalenia Statutu Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie, Senat Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie uchwała, co następuje:

§1.

1. Senat Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie przyjmuje recenzję dorobku sporządzoną przez Rektora Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie w postępowaniu o nadanie tytułu *doctora honoris causa* Politechniki Białostockiej **Panu prof. dr hab. Waldemarowi Priebe**.
2. Recenzja, o której mowa w ust. 1 stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§2.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Senatu PUM

prof. dr hab. Bogusław Machaliński
Rektor PUM

UCHWAŁA NR 406/XXXIII/XVI/2023

Senatu Politechniki Białostockiej
z dnia 19 października 2023 roku

➤ w sprawie nadania prof. Waldemarowi Priebe tytułu doktora honoris causa Politechniki Białostockiej

Senat Politechniki Białostockiej, działając na podstawie art. 28 ust. 1 pkt 16 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 r. poz. 742, z późn. zm.) oraz § 11 ust. 2 i 7 Statutu Politechniki Białostockiej w brzmieniu obowiązującym w dniu wszczęcia postępowania o nadanie tytułu doktora honoris causa w zw. z § 3 ust. 1 Uchwały Nr 364/XXXI/XVI/2023 Senatu Politechniki Białostockiej z dnia 29 czerwca 2023 roku w sprawie wprowadzenia zmian w Statucie Politechniki Białostockiej, po uzyskaniu opinii Uniwersytetu w Białymstoku, Senatu Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie oraz Senatu Politechniki Rzeszowskiej, postanawia:

§ 1

Nadać prof. Waldemarowi Priebe tytuł doktora honoris causa Politechniki Białostockiej.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

REKTOR

dr hab. inż. Marta Kosior-Kazberuk, prof. PB

Q.F.F.

F.Q.S.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

My

REKTOR I SENAT
POLITECHNIKI BIAŁOSTOCKIEJ

oraz

DZIEKAN WYDZIAŁU BUDOWNICTWA I NAUK O ŚRODOWISKU
POLITECHNIKI BIAŁOSTOCKIEJ

i

PROMOTOR PRAWNIE USTANOWIONY

za wspólną zgodą senatów

Uniwersytetu w Białymstoku

Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie
oraz Politechniki Rzeszowskiej im. Ignacego Łukasiewicza

nadajemy

profesorowi doktorowi

WALDEMAROWI PRIEBE

wybitnemu uczonemu w obszarze
biotechnologii medycznej i nauk chemicznych

zaszczytny tytuł

DOKTORA HONORIS CAUSA

oraz prawa i przywileje z nim związane

W dowód wiarygodności tego wydarzenia niniejszy dyplom
opatrzone pieczęcią Politechniki Białostockiej wystawiamy

23 listopada 2023 roku

dr hab. inż. Marta Kosteń-Kasberuk, prof. PB
REKTOR

prof. dr hab. inż. Michał Boltryk
DZIEKAN

prof. dr hab. Władysława Lewandowski
PROMOTOR

OD ZAINTERESOWANIA CHEMIĄ DO LECZENIA PACJENTÓW ONKOLOGICZNYCH INSPIRACJA I ORGANIZACJA WSPÓŁPRACY POLSKO-AMERYKAŃSKIEJ

Prof. dr Waldemar Priebe

Magnificencjo, Szanowna Pani Rektor, Szanowny Panie Dziekanie,
Szanowny Panie Promotorze i Panowie Recenzenci,
Szanowni Członkowie Senatu,
Drodzy Goście, Koledzy i Przyjaciele,

Pragnę wyrazić głębokie podziękowanie za uhonorowanie mnie w tak wyjątkowy sposób. Jestem zaszczycony nadaniem mi tytułu Doktora Honoris Causa przez Panią Rektor dr hab. inż. Martę Kosior-Kazberuk, prof. PB i Senat Politechniki Białostockiej.

OD ZAINTERESOWANIA CHEMIĄ DO LECZENIA PACJENTÓW ONKOLOGICZNYCH

To, że znalazłem się tu dzisiaj przed Państwem ma początek w zainteresowaniach kilkunastoletniego chłopca. Sięgając pamięcią do początków mojego zainteresowania chemią muszę wspomnieć pracownię chemiczną w Liceum Ogólnokształcącym nr 53 pw. św. Augustyna w Warszawie kierowaną przez prof. Wiesława Herczyńskiego. Ciekawe lekcje, dobry nauczyciel, wczesna możliwość eksperymentowania. Nie miałem problemu z wyborem studiów, które rozpocząłem na Wydziale Chemii Uniwersytetu Warszawskiego. Interesowała mnie chemia organiczna, a pracę magisterską w dziedzinie chemii cukrów wykonałem pod opieką prof. Świderskiego.

Po zakończeniu studiów na UW otrzymałem stypendium doktoranckie w Instytucie Chemii Organicznej Polskiej Akademii Nauk w Warszawie. Promotorem mojej pracy doktorskiej był prof. Aleksander Zamojski, znakomity mentor. Był to bardzo aktywny okres w moim życiu naukowym. Otoczony byłem wspaniałymi naukowcami, którzy z chęcią dzielili się wiedzą i doświadczeniem. Temat doktoratu „Pełna synteza analogów linkomycyny” był sporym wyzwaniem i wymuszał wynalezienie zupełnie nowych rozwiązań, które obejmowały opracowanie nowych metod syntetycznych, nowych reakcji i zbadanie ich mechanizmów.

W roku 1979, po obronie doktoratu, wyjechałem do Stanów Zjednoczonych jako postdoctoral fellow na zaproszenie prof. Derka Hortona z Uniwersytetu

Stanowego w Columbus w Stanie Ohio (Ohio State University - OSU). Wyjazd na stypendium był jedną z możliwości dalszego rozwoju kariery naukowej. Chcę w tym miejscu podziękować prof. Aleksandrowi Zamojskiemu, a także prof. Marianowi Kocórowi za aktywne poparcie moich planów. Badania naukowe w OSU rozwijały się znakomicie, uzyskane zostały dodatkowe fundusze i zostałem zaproszony do uczestniczenia w dalszych badaniach. Jednak brak pozwolenia na wyjazd rodziny do Stanów Zjednoczonych, w połączeniu z niepewną sytuacją w Polsce, był powodem mojego powrotu do Warszawy, w maju 1981.

Zaopatrzyłem we wszystkie możliwe zaproszenia do kontynuowania pobytu w OSU, podjąłem próbę powtórnego wyjazdu, tym razem z całą rodziną. Niestety, otrzymywałem odmowę za odmową. Wreszcie po wielu próbach, mając silne poparcie z PAN-u i pomoc osób ze środowiska katolickiego (przede wszystkim Senatora Ryszarda Reiffa), otrzymaliśmy paszporty i 6 grudnia 1981 roku wyjechaliśmy całą rodziną do Stanów Zjednoczonych (z żoną Teresą i dwójką małych dzieci, Anią i Krzysiem). Tydzień później, 13-go grudnia 1981, gdy byliśmy już w Stanach Zjednoczonych, zaskoczył nas stan wojenny. Miało to znaczący wpływ na nasze dalsze decyzje.

Po zakończeniu "postdoctoral fellowship" otrzymałem i zaakceptowałem propozycję pozostania jako pracownik naukowy na Wydziale Chemii OSU w zespole prof. Hortona.

Dążąc do zyskania samodzielnej pozycji naukowej i realnie oceniając sytuację w Polsce (rok 1985) zdecydowaliśmy się przedłużyć pobyt w USA. Mój dorobek naukowy (publikacje, patenty i już wtedy pewna rozpoznawalność w środowisku naukowym w USA i na świecie), pozwoliły mi aplikować na samodzielne stanowisko naukowe, nawet w instytucjach, gdzie na ogłoszenie wpływało wiele konkurencyjnych podań. Zaaplikowałem o pozycję Profesora chemii medycznej w University of Texas MD Anderson Cancer Center. Po wizytach z wykładami i spotkaniach z gronem profesorskim złożono mi ofertę, którą przyjąłem. Centrum Rakowe im. MD Andersona jest notowane w rankingach jako nr 1 w USA, a w rezultacie nr 1 na świecie.

Stanowisko "tenure track assistant professor", które otrzymałem, stawia liczne wyzwania kandydatom na samodzielnych naukowców. Stanowisko to wymagało w tamtym czasie założenia własnego, niezależnego laboratorium i wykazania się w ciągu 7 lat osiągnięciami naukowymi gwarantującymi utrzymanie nieusuwalnej stałej pozycji (tenure). Jest to zazwyczaj trudna przeszkoda lecz udało mi się ją pokonać i uzyskać miano tenure, a następnie przejść przez kolejne etapy "associate professor" i "professor" (odpowiednik polskiego profesora zwyczajnego).

Badania naukowe prowadzone w moim laboratorium w MD Anderson Cancer Center obejmowały początkowo projektowanie nowych leków onkologicznych z uwzględnieniem mechanizmów oporności wielolekowej w komórkach rakowych. W dalszym toku badań poszerzyłem obszar zainteresowań o specyficzne procesy

onkogenne, włączając w to adaptacyjny metabolizm komórek nowotworowych.

W późniejszych latach zaproponowaliśmy powiązanie ograniczonej aktywności leków onkologicznych z ich specyficznym organotropizmem, a następnie włączenie organotropizmu jako ważnego elementu projektowania skutecznych terapii przeciwnowotworowych.

Rezultatem badań naukowych w moim laboratorium było odkrycie szeregu nowych potencjalnych leków, z których 5 weszło do badań klinicznych. Obecnie są one w trakcie badań klinicznych jako potencjalne nowe terapie przeciwnowotworowe m.in. mięsaka z przerzutami do płuc, chłoniaka z przerzutami do ośrodkowego układu nerwowego, ostrej białaczki szpikowej, nowotworu mózgu u dorosłych (glejak wielopostaciowy) i u dzieci (rdzeniak wielopostaciowy), oraz chłoniaka skórniego T-komórkowego (CTCL). Dodatkowo, prowadzone były badania kliniczne pacjentów z tłuszczycą używając inhibitora STAT3.

Potwierdzeniem wartości naszych badań było też zainteresowanie inwestorów rezultatami naszych badań, co doprowadziło do powstania kilku firm biotechnologicznych, z których 4 weszły na giełdę (NASDAQ) w USA.

Przyglądając się bardziej szczegółowo badaniom prowadzonym w moim laboratorium jednym z celów było opracowanie nowatorskich podejść do racjonalnego projektowania leków. Wyniki tych badań są widoczne w kilku obszarach. Jednym z moich pomysłów było modułarne podejście do projektowania unikalnych związków wiążących się z DNA. Bardziej obrazowo można by to podejście opisać jako wstępną identyfikację molekularnych „klocków Lego”, a następnie budowanie z tych zidentyfikowanych uprzednio modułów, bardziej skomplikowanych struktur molekularnych, które wiązałyby się z DNA. Wykorzystaliśmy nasze eksperymentalne podejście do projektowania wielu wyjątkowych cząsteczek i ich syntezy, a w końcu do analizy ich własności. Warto wspomnieć tu o związkach WP631 i WP762, ale też o WP760, należącym do tej samej klasy związków, który wykazuje unikalną i selektywną cytotoksyczność w stosunku do komórek czerniaka. Związek WP760 jest poddawany ocenie przedklinicznej. Trwają badania nad mechanizmem jego działania.

Interesująca jest też identyfikacja pierwszej małej cząsteczki (WP900), która selektywnie wiąże się Z-DNA, lewoskrętną formą DNA. Odkrycie to jest dobrze udokumentowane, a informacja o WP900 została umieszczona w klasycznym podręczniku Chemii organicznej. Sądzę, że odkrycie WP900 może otworzyć możliwość zaprojektowania nowych leków przeciwnowotworowych i przeciwwirusowych.

Warto również wspomnieć niektóre z osiągnięć prowadzących do wprowadzenia leku do badań klinicznych. Na przykład projekt WP744 (Berubicin) - lek, który został już przetestowany w MD Anderson Cancer Center w badaniach klinicznych fazy I, na pacjentach z nowotworami mózgu. WP744 ma unikalne zamierzone właściwości: stabilną i selektywną interakcję z DNA, zdolność do działania jako inhibitor topoizomerazy II oraz, co jest bardzo ważne, skuteczne przenikanie przez

barierę krew-mózg. Obserwowana była znacząca aktywność w fazie I u pacjentów z rakiem mózgu, łącznie z całkowitą odpowiedzią (CR-complete response) u pacjenta z glejakiem IV stopnia. Badania kliniczne fazy II u pacjentów z glejakami są obecnie prowadzone w szeregu krajów, m.in. w USA i w Polsce.

Inny projekt to Annamycyna (Annamycin), opracowany przez nas niekardiotoksyczny analog doksorubicyny o zmienionym organotropizmie i o znaczącej aktywności w stosunku do nowotworów opornych wielolekowo (MDR1). Badania kliniczne prowadzone są w wielu ośrodkach w USA i EU, włączając w to Polskę. Obecne wskazania to ostra biataczka szpikowa oraz mięsaki z przerzutami do płuc.

Oprócz zainteresowania związkami wiążącymi się z DNA projektujemy też inne klasy potencjalnych leków: np. związek WP1066, silny inhibitor czynnika transkrypcyjnego STAT3, odkryty i opatentowany przez nas parę lat temu. Obecnie znajduje się w badaniach klinicznych nowotworów mózgu u dorosłych (glejaki) i u dzieci (rdzeniak zarodkowy - medulloblastoma).

Podsumowując, odkrycie leku i wprowadzenie go do kliniki jest długim i wielostopniowym procesem, który zajmuje wiele lat i pochłania ogromne koszty finansowe. Na każdym etapie rozwoju leku, po spełnieniu oczywistych wymogów narzuconych przez konkurencyjność procesu, aplikuje się o odpowiednie dla danego etapu finansowanie. Pozytywne zakończenie każdego kolejnego etapu prowadzi do zwiększenia wartości projektu i stwarza możliwości otrzymania dalszego finansowania. Warto zainwestować w rozwój biotechnologii w Polsce z jeszcze większą energią; trzeba wykorzystać istniejące szanse na szybki rozwój tej części ekonomii, m. in. poprzez interdyscyplinarną, międzynarodową współpracę. Biotechnologia jest gałęzią nowoczesnego, naukowo zaawansowanego przemysłu, którego produkty są wokół nas. Jest i będzie występowała ciągła potrzeba nowych produktów. Na świecie potrzebny jest silny przemysł biotechnologiczny, a zwłaszcza w Polsce i Europie Środkowej. Młode osoby, naukowcy, lekarze, powinni mieć szansę na pozostanie w kraju i rozwijanie kariery w oparciu o współpracę z najlepszymi ośrodkami zagranicznymi.

INSPIRACJA I ORGANIZACJA WSPÓŁPRACY POLSKO-AMERYKAŃSKIEJ

Chciałbym w tym momencie podkreślić moje zainteresowanie promowaniem współpracy polsko-amerykańskiej i rozwojem nauki w Polsce. Czynnie współpracuję i wspieram polskich naukowców i krajowe liczne instytucje naukowe m.in. Centrum Onkologii w Warszawie z oddziałami w Gliwicach, Uniwersytet Warszawski, Uniwersytet Jagielloński, Dolnośląskie Centrum Onkologii, Pomorski Uniwersytet Medyczny, Politechnikę Śląską, Instytut Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej PAN, Państwowy Instytut Medyczny MSWiA, Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu i oczywiście Politechnikę Białostocką, która przyjęta

mnie do swojej wspólnoty i grona swoich honorowych doktorów.

Przez wiele lat kontynuuję współpracę z Politechniką Białostocką, z Profesorem Włodzimierzem Lewandowskim i jego współpracownikami. Współpraca ta obejmuje obszary chemii bionieorganicznej, biotechnologii, technologii żywności oraz chemii farmaceutycznej. Odebraliśmy wiele wspólnych spotkań i seminariów naukowych zarówno w Polsce, jak i w USA prowadzących do złożenia licznych projektów badawczych i wspólnych publikacji.

Przez wszystkie lata pobytu w USA, utrzymując bliskie związki z Polską, współpracuję także z przedstawicielami Ambasady RP w Waszyngtonie i Konsulatami Generalnymi RP w Los Angeles i w Houston przy organizacji przedsięwzięć łączących Polskę i USA w dziedzinie kultury, nauki, badań i rozwoju. Rezultaty moich działań na rzecz współpracy polsko-amerykańskiej i osiągnięć naukowych zostały zauważone i m.in. otrzymałem tytuł profesora nauk chemicznych z nadania Prezydenta Kwaśniewskiego (2004), Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski z nadania Prezydenta Bronisława Komorowskiego (2013), w roku 2014 Medal Polskiej Akademii Nauk za szczególne zasługi dla rozwoju nauki polskiej i światowej, związane ze społeczną rolą nauki, a roku 2015 „Fundacja Polskiego Godła Promocyjnego Teraz Polska” przyznała mi tytuł „Wybitny Polak” w kategorii Nauka. W 2015 roku zostałem powołany przez Prezydenta RP Andrzeja Dudę do Narodowej Rady Rozwoju i ponownie powołany na następne 5 lat w roku 2021.

Chcąc stworzyć szeroką ramę dla współpracy polsko-amerykańskiej i podstawę do wymiany doświadczeń, zwłaszcza w dziedzinie onkologii, działając w ramach Narodowej Rady Rozwoju, spotykałem się z Prezydentem Andrzejem Dudą, przedstawicielami rządu RP, oraz liderami polskiej onkologii. Najbardziej zaawansowaną naukę w globalnej skali tworzy się w USA, a MD Anderson Cancer Center od szeregu lat utrzymuje się na pozycji lidera w rankingach instytucji onkologicznych w USA. Dlatego m.in. inicjowałem i organizowałem oficjalne wizyty naukowców i władz z MD Anderson Cancer Center w Polsce, jak i wizyty naukowców z Polski i przedstawicieli Rządu Polskiego w MD Anderson Cancer Center w Houston. W wyniku tych wizyt powstało wiele cennych inicjatyw i wyrażono poparcie dla ważnych nowych programów rządowych związanych z onkologią.

Trzeba zdecydowanie podkreślić wysiłki polskich naukowców i Polskiego Rządu, które doprowadziły do utworzenia Agencji Badań Medycznych (ABM) i umożliwienia po raz pierwszy odpowiedniego finansowania badań naukowych w obszarze zdrowia. Osobiste zaangażowanie się Ministra Zdrowia Łukasza Szumowskiego i obecnego Prezesa ABM Radosława Sierpińskiego było nieodzowne dla stworzenia tej ważnej nowej instytucji Rządowej, której misją jest „Przez Badania do Zdrowia.” Jestem dumny mogąc jako członek Rady ABM pomóc w realizacji jej misji.

Projektem, który ostatnio zaproponowałem i nad którym obecnie pracuję jest INICJATYWA TRÓJMORZA NA RZECZ ONKOLOGII (3-SEAS CANCER INITIATIVE). Uważam, że istnieje pilna potrzeba rozszerzenia dotychczasowych celów

Inicjatywy Trójmorza (3-SI) (<https://www.gov.pl/web/dyplomacja/trojmorze>). Projekt ten wzmocniłby współpracę pomiędzy krajami członkowskimi Trójmorza, zarówno na poziomie instytucjonalnym, jak i interpersonalnym. Celem jest doprowadzenie to ścisłej współpracy wiodących instytucji zajmujących się badaniami i leczeniem nowotworów w krajach Trójmorza. Projekt obejmowałby profilaktykę nowotworów, ich wczesne wykrywanie i badania przesiewowe, a także badania przedkliniczne i kliniczne, w tym innowacyjne eksperymentalne terapie, tak bardzo potrzebne pacjentom z krajów Trójmorza.

Stworzenie warunków umożliwiających bezpośrednią interakcję poszczególnych naukowców i instytucji zajmujących się rakiem w dziedzinie badań klinicznych, przedklinicznych i podstawowych oraz w zakresie edukacji będzie wymagało politycznych decyzji i opracowania specjalnych metod finansowania.

Moje zainteresowania pozazawodowe skupiają się na promowaniu wymiany i współpracy polsko-amerykańskiej w dziedzinie kultury i nauki oraz działalności Polonijnej. Jestem członkiem Rady Powierniczej Fundacji Kościuszkowskiej w Nowym Jorku, która zajmuje się wymianą naukową i działalnością popularyzatorską w zakresie dziejów kultury i nauki polskiej. Jestem również członkiem Rady „Fundacja Kościuszkowska Polska” oraz Prezesem Oddziału Teksaskiego Fundacji Kościuszkowskiej. Regularnie organizujemy w ramach Teksaskiego Oddziału Fundacji Kościuszkowskiej spotkania z udziałem artystów i wykładowców polskich i zagranicznych, koncerty i recitale. Zorganizowaliśmy do tej pory 15 corocznych koncertów zwycięzców Kościuszeko Foundation Chopin Piano Competition. Odbwały się one w prestiżowym Moores Opera House, Moores School of Music, University of Houston. Dodatkowo pełnię funkcję prezesa Fundacji Amerykańskich Przyjaciół Uniwersytetu Warszawskiego, członka Zarządu Polsko-Amerykańskiej Rady Teksasu (PACT) oraz członka Zarządu Polsko-Amerykańskiej Izby Handlowej w Teksasie (Polish American Chamber of Commerce in Texas).

Traktując pracę jako hobby, nigdy nie byłem nastawiony na sukces zawodowy tylko dla sukcesu. Głównym celem była i wciąż pozostaje walka z rakiem i badania prowadzące do poprawy leczenia pacjentów onkologicznych w USA, w Polsce i na świecie. Ważne dla mnie jest zadowolenie z pracy oraz, że mogę robić to, co lubię. Nie byłoby to możliwe bez stałego wsparcia i pomocy mojej żony Teresy, której raz jeszcze dziękuję.

Za swój największy osobisty sukces uważam rodzinę - żonę i trójkę dzieci: Annę, Krzysztofa i Elżbietę oraz kochane dwie wnuczki Chloe i Anwen. Jestem z nich dumny.

DOKTOR
HONORIS CAUSA

Politechniki Białostockiej

ZESPÓŁ ORGANIZACYJNY

Prof. dr hab. Włodzimierz Lewandowski
- przewodniczący zespołu, promotor doktoranta

dr inż. Katarzyna Kalinowska-Wichrowska - zastępca przewodniczącego,

dr hab. Monika Kalinowska, prof. PB - zastępca przewodniczącego,

dr hab. Renata Świśtocka, prof. PB - zastępca przewodniczącego,

dr hab. Mariola Samsonowicz, prof. PB,

dr hab. inż. Elżbieta Wotejko, prof. PB,

dr hab. inż. Grzegorz Świdorski, prof. PB,

mgr Anna Kukor-Bąk,

mgr Agnieszka Sakowicz-Stasiulewicz,

mgr Dorota Filipiuk,

mgr inż. Ewelina Gotębiewska,

mgr inż. Małgorzata Zawadzka,

mgr inż. Kamila Koronkiewicz,

mgr inż. Adriana Dowbysz,

mgr inż. Paweł Kondzior,

mgr Anna Gryniewicka.

DOKTOR HONORIS CAUSA

Politechniki Białostockiej

PARTNER STRATEGICZNY
PRZEDSIĘWZIĘCIA

PARTNERZY
WYDARZENIA

